

*Ομιλία του Διδασκάλου μας την 16/1/1975.

Ἀδελφοί μου,

"Ἐτώμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΑ πάντοτε".

Θὰ ἐπαναλάβωμεν ἀπὸ προηγούμενά μας μαθήματα, ὅτι, τὰ πάντα εἶναι κτισμένα ἀπὸ τὴν ὑπὲρ Οὐσίαν, Οὐσία, Ὑπερύλη καὶ ὕλη πού ὀνομάζομεν Νοῦ. Τὰ πάντα Νοῦς σὲ διαφορετικούς κραδασμούς.

Ἡ διαφορὰ στοὺς κραδασμούς μᾶς δίδει τὴν διαφορὰν τῆς παχυλῆς ὕλης ἀπὸ τὴν Ψυχικὴν, τῆς παχυλῆς καὶ τῆς Ψυχικῆς ἀπὸ τὴν Νοητικὴν, μᾶς δίδει τὴν διαφορὰν τῆς ὕλης ἀπὸ τὴν Οὐσίαν καὶ τὴν Ὑπὲρ Οὐσίαν.

Ἔτσι τὸ ὕλικόν σῶμα ἐνός Ἀνθρώπου ἀποτελεῖται ἀπὸ παχυλὴν ὕλην Νοῦν εἰς τὸν πῖθ χαμηλὸ κραδασμὸ του. Ἀπὸ Ψυχικὸ σῶμα, καὶ πάλιν Νοῦ, μὲ κραδασμούς πού μᾶς δίδουν τὴν τετάρτην Διάστασιν. Ἀπὸ ἓνα Νοητικὸ σῶμα, κριδύσμοις πού μᾶς δίδουν τὴν πέμπτην Διάστασιν, καὶ ὑπερύλη. Καὶ αὐτὰ εἶναι ὁ Ἀνθρώπος φαινόμενο, ὅχι ὁ Ἀνθρώπος, διότι ὁ Ἀνθρώπος εἶναι ἡ ὄντοτης ἢ ὅποια οἰκεῖ, ἡ αἰωνία ὄντοτης ἢ ὅποια ἐκφράζει ἑαυτὴν μέσα εἰς τὰ σώματά της, μέσα εἰς τὸν μικρόκοσμον τὰ σώματά της, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον πού τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ ἐκφράζει τὸν ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ μέσα εἰς τὸν ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ, μέσα εἰς τὰ Εὐμπαντὰ ΤΟΥ.

Λέγω, ἐντός τοῦ μικροκόσμου καὶ ἐκτός τοῦ μικροκόσμου, διότι, ἡ ὄντοτης ἑαυτὸς μας ὡς Θεία Μονάς, ἐλαχίστην ἀκτινοβολίαν της περιορίζει μέσα εἰς τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα, Ψυχικὸν σῶμα καὶ Νοητικὸν σῶμα, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εὐρίσκειται πέραν Χώρου καὶ Χρόνου.

Τὸ Νοητικὸν σῶμα, τῶν πέντε διαστάσεων δὲν μπορεῖ νὰ περιορίζεται μόνον μέσα εἰς τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα, ἓνα σῶμα μόνον τῶν τριῶν διαστάσεων, ὥστεσον, μία ἀκτινοβολία του ἐπιδρᾷ σὲ κάθε κύτταρον, σὲ κάθε μόριον παχυλῆς ὕλης, ἀλλὰ καὶ, πῖθ πολὺ στὸν ὕλικόν ἐγκέφαλον καὶ ἄλλα ὄργανα καὶ μᾶς δίδει τὴν συγκεκριμένην ἔκφρασιν, τὴν ἰκανότητα τοῦ σκέπτεσθαι τοποχρονικῶς. Προέξτετε στὸ σημεῖον αὐτό, τοῦ σκέπτεσθαι τοποχρονικῶς, δηλαδή, κάτω ἀπὸ ἐντυπώσεις πού δίδει τὸ περιβάλλον, ὁ χρόνος καὶ ὁ χώρος καὶ δὲν εἶναι ὁ μοναδικὸς τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι διὰ τὴν ὄντοτητα πού ὀνομάζεται ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις, παρ' ὅλον πού εἶναι ἄγνωστος αὐτὸς ὁ τρόπος εἰς τὴν τοποχρονικὴν ὄντοτητα, τὴν σκιάν τῆς σκιάς τοῦ ἑαυτοῦ μας πού λέγομεν προσωρινὴν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν.

Προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις εἶναι τὸ προῦδὸν τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, ἢ προσωρινῆς. Ἐχομεν καὶ τὴν Μόνιμη πού εἶναι αἱ σελίδες τοῦ βιβλίου, πού ὡς βιβλίον εἶναι ἡ Μόνιμη προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς μέσα εἰς τὸν Χῶρον καὶ τὸν Χρόνον, καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐκφράσεως. Ὡστεσον, ὅχι ὁ ἐκφραζόμενος, προσέξτετε τὴν διαφορὰν αὐτήν. Ἀλλὰ μία ἔκφρασις περιρικεῖ τὸν ἐκφραζόμενον, ἀλλὰ ὁ ἐκφραζόμενος διὰ τῆς ἐκφράσεως τὸν ἑαυτὸν του εἶναι κατὰ περισσότερον ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν φαινόμενο. Προέξτετε καὶ αὐτό.

Τῶρα βλέπομεν τὴν ἔκφρασιν τὴν ζωὴν ὡς φαινόμενο, τὸ φαινόμενο τῆς ζωῆς μέσα στὴν ζωῶν μορφή πού ὀνομάζομεν Ἀνθρώπο, μέσα στὴν παχυλὴν ὕλην, τὴν Ψυχικὴν καὶ τὴν Νοητικὴν μὲ τὸν συνδέσμοις των, τὰ αἰθερικὰ ἀντίστοιχα, ἓνα σύνολον πένσοφα κτισμένον, ὅχι ἀπὸ τὴν προσωρινὴν προσωπικότητα Αὐτοεπίγνωσιν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ καὶ τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ. Δικαίωμα ἔχει καὶ τὴν ἰκανότητα ἔχει καὶ καθῆκον ἔχει ἡ προσωρινὴ προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ ἐρευνήσῃ τὸ φαινόμενο τῆς ζωῆς διὰ νὰ γονατίσῃ μπροστὴ στὸ μεγαλεῖο τῆς ζωῆς ἀργότερα καὶ νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ὡς φαινόμενο τῆς ζωῆς ἢ προσωρινὴ προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις ζεῖ κατὰ χάριν καὶ ὄχι δικαιοματικῶς, μέχρι τῆς στιγμῆς πού θὰ μπορέσῃ νὰ συντονισθῇ, νὰ ἐνοιασθῆνθῇ μὲ τὸν ἑσῶτερον ἑαυτὸ, καὶ πλεόν, δικαιοματικῶς νὰ γνωρίσῃ μέσον τῆς Σοφίας καὶ ὄχι τῆς ἀπλῆς γνώσεως τὸ κάθε τι πού ἔφορᾷ τὴν δημιουργίαν, τὰ δικαίωμά της, τὸν ρόλον της μέσα στὸ φαινόμενο τῆς ζωῆς, τὸν ἑαυτὸν της σὰν ζωὴ.

Αὐτὸ εἶναι πού ὀνομάζομεν ἀναγέννησιν, ἀπολύτρωσιν καὶ εἶναι ὁ σκοπὸς κάθε ἐρευνητοῦ τῆς ἀληθείας.

Όμως, πρέπει να αρχίσει την έρευνα του ο έρευνητής της αληθείας, κατ' αρχήν, ως προσωπικότης Αυτόεπίγνωσις με τον γνωστόν τρόπον του διαλογισμού, της παρατηρητικότητας, του συνθησομένου τρόπου, να έρευνήσει και να γνωρίσει το παχύλον του ύλικόν σώμα, τον συνδυετικόν κρῖκον παχυλοῦ καί Ψυχικοῦ σώματος, τό διπλοῦν αἰθερικόν σώμα, ὅπως εἶχαμεν μιλήσει σέ προηγούμενα μαθήματα. Νά τό έρευνήσει. να τό γνωρίσει καί να τό χρησιμοποιή, διότι αὐτή εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς ὑπέρβειας του. Νά γνωρίσει τό ψυχικόν σώμα καί τόν συνδυετικόν κρῖκο, τό αἰθερικόν ἀντιστοιχοῦ πού ένώννει τό ψυχικό σώμα μέ τό Νοητικό σώμα. Νά γνωρίσει καί τό Νοητικό του σώμα. Νά γνωρίσει τί τρίτα σώματι καθένα ξεχωριστά καί σάν σύνολο, να τά γνωρίσει σάν οἶκο του, μέσον ἐκφράσεώς του, σάν κύριο τοῦ οἴκου του. Καί πλέον μέ τόν τρόπον αὐτόν γνωρίζει καί ποῦτος εἶναι, ποῦτος νόμιζε ὅτι ἦτο ἀλλά δέν ἦτο καί ποῦτος εἶναι πού ποτέ προηγουμένως δέν εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι ἦτο, καί ἀντιλαμβάνετε ὅτι δέν εἶναι μιά ὀντότης τοποχρονική κἀτω ἀπό τόν φόβον τῆς ἀλλαγῆς καί τοῦ θανάτου, ἀλλά μιά αἰώνια ὀντότης, κύριος τῶν σωμάτων του, ζωῆ έντός καί ἐκτός τῶν σωμάτων του, ὡς τὸ δὲ ὄν θά πρέπει να γνωρίσει τὰ σώματα αὐτά, να κάμνη ὀρθήν χρῆσιν τῶν σωμάτων αὐτῶν, ένσυνειδήτως ὀρθήν χρῆσιν τῶν σωμάτων αὐτῶν καί ὄχι ὑποσυνειδήτως κατάχρησιν. Ἐξηγουμεν. Ὅχι να ὑποκύπη σέ ἀχαλνώτους ἐπιθυμίας καί ἄλογες σκέψεις, ἀλλά, να κυβερνά τό συναίσθημα, τήν ἐπιθυμίαν καί να γνωρίζη τί σκέπτεται, γιατί σκέπτεται μέ τόν τρόπον αὐτό καί πῶς θά πρέπει να σκέπτεται καί να δρᾷ. Κύριος, καί ὄχι ἄδύνατος σκλάβος.

Ἀρχίζομεν, ὡς έρευνητής τῆς ἀληθείας εἰς ἕκαστος, ὡς προσωπικότης Αυτόεπίγνωσις κατ' αρχήν, γιατί, πιστέψετε με, ὅτι καί ἡ προσωπικότης Αυτόεπίγνωσις κἀτω ἀπό τήν καθοδήγησιν τοῦ ἐσώτερου ἐαυτοῦ εἶναι μιά θεία ἔκφρασις, δέν πρέπει να παραγνωρίζεται, διότι, ἄν ἦτο κἀτι εὐκαταφρόνητο δέν θά ἦτο τό θεῖον ὄν ὡς φαινόμενον τῆς ζωῆς πού θά ἔδιδεν ὁ Πάνσοφος Νοῦς εἰς τόν ἐσώτερον ἐαυτόν σάν ἔκφρασιν του.

Ἐχομεν τό παχύλον ὑλικόν σώμα, σώμα τῶν τριῶν διαστάσεων, κἀτω ἀπό τοῦς Νόμους τῆς παχυλῆς ὕλης τῶν τριῶν διαστάσεων, τό γνωρίζομεν. Γνωρίζομεν τοῦς Νόμους τῆς παχυλῆς ὕλης, δύσκολον δέν εἶναι, τοῦς ἔχει ὁ Ἄνθρωπος έρευνήσει καί μελετήσῃ καί καθορίσει πολύ. Προχωροῦμεν τώρα εἰς τό διπλοῦν αἰθερικό τό ὅποτον ἔχομεν ἀναφέρει καί σκιαγραφῆσει, καί ἔχομεν πεῖ ὅτι εἶναι τό καλοῦπι πάνω στό ὄποτον κτίζεται ὁ ὁριδόν πῶς ὁριδόν τό παχύλον ὑλικόν σώμα. Εἶναι ἡ πηγή ἐνεργείας τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος καί εἶναι τό ἐνδιάμεσον πῶς λεπτῆς μορφῆς ἐνεργείας, ψυχικῆς, ἀπό τό Ψυχικόν σώμα, καί ὡς ἐκ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ τό ἔχομεν χωρίζει σέ Ἀποτυπωτικόν Αἰθέρα, Κινητικόν Αἰθέρα, Λίσθησιακόν Αἰθέρα καί Δημιουργικόν Αἰθέρα. Καί διάφορα γυμνάσματα ἔχομεν κἀμει πάνω στές διάφορες αὐτές μορφές τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ σώματος μίας, μέσον τῆς εἰδωλοπλαστικῆς ἀποτυπωτικῆς αἰθέρος, προσηλωσεως, συγκεντρώσεως, ἀποτυπωτικῆς καί κινητικῆς αἰθέρος, προσηλωσεως αἰθησιακοῦ αἰθέρος. Ἀκόμη δέν ἔχομεν μεταχειρισθῆ τήν ἰδιότητα τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ ὡς Δημιουργικοῦ Αἰθέρος. Αὐτό εἶναι εἰς τήν δικαιοδοσίαν τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Ὁ έρευνητής τῆς ἀληθείας ὅμως ὡς Ψυχοθεραπευτής καί Πνευματοθεραπευτής στό μέλλον θά κάμνη χρῆσιν τοῦ Δημιουργικοῦ αἰθέρος διότι εἶναι ἕνα ἀπό τά καθήκοντά του, ὅταν θά ἀποκτήσῃ τήν δημιουργικήν σκέψιν.

Τώρα, ἀρχίζομεν ἄλλην χρῆσιν, τοῦ Ἀποτυπωτικοῦ Αἰθέρος, Λίσθησιακοῦ καί Κινητικοῦ ταυτοχρόνως, δηλαδή, τῆς ἀνασυνθέσεως τῶν ἱερῶν δίσκων πού εὑρίσκονται στή διπλοῦν αἰθερικόν, μεταξύ παχυλοῦ ὑλικοῦ καί ψυχικοῦ σώματος. Τῶν ἐπτά ἱερῶν δίσκων πού στήν Ἀποκάλυψιν ὀνομάζονται Ἐκκλησίαι, δηλαδή, συνάθροισις δυνάμεων.

Αὐτά τά ἐπτά κέντρα, ἐπὶ τοῦ διπλοῦ Αἰθερικοῦ, τοῦ Ψυχικοῦ ἀντιστοιχοῦ ὀνομάζονται λυχνίαί εἰς τήν Ἀποκάλυψιν. Καί ἐπίσης τά ἐπτά κέντρα μεταξύ Ψυχικοῦ καί Νοητικοῦ ἀντιστοιχοῦ τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ αὐτοῦ ἀντιστοιχοῦ μεταξύ ψυχικοῦ καί Νοητικοῦ σώματος ὀνομάζονται Ἀστέρες. Εἶναι οἱ ἐπτά ἀστέρες τῆς Ἀποκαλύψεως.

Τώρα κατερχόμεθα εἰς τό διπλοῦν αἰθερικόν μεταξύ παχυλοῦ ὑλικοῦ καί ψυχικοῦ σώματος. Δέν θά ἀσχοληθοῦμεν τώρα μέ τό Ἱερὸν πῦρ πού εὑρίσκεται εἰς τήν βῆσιν τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀργότερα θά ἀσχοληθοῦμεν μέ αὐτό, μέ τόν πύρινον ὄφιν ἢ κατ' ἐπὶ τό Εὐαγγέλιον τήν ρομφαίαν τήν περιστρεφόμενην τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

Θά ασχοληθοῦμεν με τόν ἱερόν δίσκον εἰς τὸ ἡλιακόν πλέγμα, εἰς τὸ ἦπαρ, εἰς τὸν σπλήνα που μᾶς δίδει ἕνα τρίγωνον πρὸς τὴν κάτω.

Θά ασχοληθοῦμεν με τόν ἱερόν δίσκον τῆς καρδίας που με τὰ δύο προηγούμενα μᾶς δίδει ἕνα τρίγωνον πρὸς τὴν ἄνω.

Θά ασχοληθοῦμεν με τόν ἱερόν δίσκον εἰς τὸν θυροειδῆ καὶ δύο ἄλλους ἐντός τῆς κεφαλῆς. Θί τούς ἀντισημιουργήσωμεν βλέποντάς τους με Νοητικὴν ὕλην, ὅχι διότι δέν ὑπάρχουν, ἢ ἢ ὑπάρχουν ἐκεῖ μικροί, ὅχι μεγαλύτεροι ἀπὸ ἕνα πιατάκι. Ἡμεῖς θί τούς μεγαλύνωμεν, θά τούς μεγαλώσωμεν στάς διαστάσεις ἑνὸς δίσκου. Ὑπάρχουν καὶ κιννοῦνται καὶ ἐξυπηρετοῦν εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος οἱ δίσκοι αὐτοί, αὐτὴν τὴν στιγμήν οἱ ἐπὶ τῶν ἱεροῦ δίσκου. Τέτοιοι μικροσκοπικώτεροι ὑπάρχουν πολλοί πῶς στο ὕλικόν σῶμα που ἐξυπηρετοῦν ἕναν κάποιον σκοπόν. Ὑπάρχουν εἰς τὸ ἄκρο κίθε διακτύλου, μᾶς δίδουν τὴν δικτυλικὰ ἀποτυπώματα καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, δέν θί ἀσχοληθοῦμεν με αὐτά; θί ἀσχοληθοῦμεν μόνον με τούς κυρίως ἐπὶ δίσκους. Οἱ Ἰνδοὶ τούς ὀνομάζουν Τοιόκμας, ἄς μεταχειριζώμεθα ὅμως ἐμεῖς Ἑλληνικὰς λέξεις. Αὐτὰ τὰ κέντρα εἰς τὸ αἰθερικόν σῶμα μεταξύ παχυλοῦ ὕλικου καὶ ψυχικοῦ ὀνομάζονται δίσκοι καὶ εἶναι μεταξύ τριῶν καὶ τεσσάρων διαστάσεων. Τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ μεταξύ ψυχικοῦ καὶ Νοητικοῦ σώματος ὀνομάζονται σφαῖραι ὅχι δίσκοι. Συμβολικὰ ὀνομάζονται λυχνίαι.

Τὰ κέντρα αὐτὰ, μεταξύ ψυχικοῦ καὶ Νοητικοῦ σώματος καὶ πέραν τούτων, πλέον, δέν εἶναι σφαῖραι ἰλλὰ Δυνάμεις. Γυντί ἔχουν ὀνομασίη στήν Ἀποκάλυψιν ἁγιότερες θά ὀμιλήσωμεν ἀργότερα.

Τώρα, ἡ κίνησις αὐτῶν τῶν δίσκων εἰς ὅλους τούς ἀνθρώπους δέν εἶναι με τὸν ἴδιον τρόπον. Ὁ ὀρθὸς τρόπος κινήσεώς των, εἶναι ὅπως κιννοῦνται οἱ δεῖκτες ἐνὸς ὀρολογίου ὅταν τὸ θέσωμεν πῶς στο μέρος που θέλομεν. Με τὸν τρόπον αὐτὸν ἐσεῖς θά ἀρχίσετε νά κινήτε εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο που ἔχομεν ὑποδείξει τὸν κινητικὸν αἰθέρα, δέν εἶναι δύσκολον, ἄν ἀρχίσουν τὰ γυμνάσματα καὶ με τὸν ἰσοτυπωτικὸν αἰθέρα θά βλέπετε τὸ ἀνέλεγο χρῶμα πῶς που θί τονώθη τούς δίσκους. Κάθε ἕνας δίσκος, δίδει ὀρισμένες ἰδιότητες εἰς τὸν ἐρευνητὴν τῆς ἀληθείας προσωπικότητι αὐτοεπίγνωσιν ἀκόμα.

Προσῆλωσις εἰς τὸ ἡλιακόν πλέγμα, εἰς τὸν σπλήνα καὶ εἰς τὸ ἦπαρ δίδουν τὴν διαίσθησιν. Ὅταν εὐρισκόμεθα μεταξύ τῶν συνανθρώπων μας, ἰδριστα ἀντιλαμβανόμεθα τὰ αἰσθητικὰ των, ἀόριστα ὅμως.

Ὅταν ἀρχίσῃ κοινωνικὴ λειτουργία τοῦ ἱεροῦ δίσκου τῆς καρδίας ἀρχίζομεν νά αἰσθανόμεθα πληρέστερον τὰ αἰσθητικὰ των καὶ νά ἀνταποκρινόμεθα.

Ὅταν ἀρχίσῃ νά ζυπνᾷ ὁ δίσκος εἰς τὸν θυροειδῆ ἀρχίζομεν νά ἀποκοῦμεν τὴν ἔνακοή.

Ὁ δίσκος μέσα στήν κεφαλὴν με συγκέντρωσιν στήν ρίζην τῆς ρινὸς μᾶς δίδει τὴν ἐνδριασιν.

Προσῆλωσις εἰς τὸν δίσκον ὑπερῶν τῆς κεφαλῆς μᾶς δίδει τὴν ἐκιννοῦσιν τῆς ἐκσωπιδώσεως ἀφοῦ προηγουμένως ἀφυπνισθῇ τὸ ἱερόν κῆρ, καὶ ἀνέλθῃ διὰ τῆς ὀπιδυλικῆς στήλης πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς. Αὐτὸ ὅμως πῶς τότε παρουσιάζει ἐνὸς ἀπὸ τούς Διόσκιλους μας.

Ἐπει, ἐκσωπιδώσις εἶναι ἐκιννοῦσιν τῆς προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσεως ἡ ὀποῖα γυνά πρῶτην φορτὴν ἀντιλαμβάνεται ὅτι δέν εἶναι μετ' ὀνητῆ ὕπιδρις, ἰλλὰ τὴν στιγμήν ἐκεῖνην εἶναι που τὸ ὀνητὸν ἐνδύεται τὴν ὀθανοσίαν καὶ τὸ φιδριτὸν τὴν ὀφθαροσίαν ἀἰσθάνεται ὁ ἐρευνητῆς τῆς ἀληθείας προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις ὅτι δέν ὕπιδρι θῶνατος ἰλλὰ ζωὴ ἐκτός τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος σὲ ἕνα ἰλλο σῶμα που μπορεῖ νά ἐγκαταλείπῃ τὸ παχυλὸ ὕλικὸ σῶμα καὶ νά ἐπιστρέφῃ μετὰ στο ὕλικὸ σῶμα κατὰ βούλησιν. Ἄπιδραῖστον ὅμως εἶναι ἡ ἀντιλήψῃ πλέον ὁ σύνδεσμος μεταξύ προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσεως καὶ ψυχῆς αὐτοεπίγνωσεως καὶ νά ἀντιλήψῃ ἡ προσωπιδνή προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις μέσον τῆς Μονίμου αὐτοεπίγνωσεως τῆς Θεῆς ἐκεῖνης ἰδιότητος τοῦ ἐσωτέρου ἐαυτοῦ μας τῆς ἰδιότητος τοῦ βούλησθαι. Ἀπιδραῖστος εἶναι ἡ βούλησις.

Τί εἶναι ὅμως ἡ βούλησις;

Άσφαλώς όχι αυτό που νομίζει ο κοινός Άνθρωπος ότι θέλησιν. Είναι κάτι πολύ πολύ διαφορετικό.

Η Βούλησις είναι Νόμος Έκφρασις και δεν είναι τοπαχρονικός σκοπός που εξυπηρετεί επιδιώξεις και επιθυμίες, προσέξετε την διαφορά. Μεγάλη η διαφορά μεταξύ της θέλησεως ενός συνήθους Άνθρώπου και της Βουλήσεως ενός έρευνητού της Άληθείας, ενός από σας θέλω να πω και το τονίζω. Σεις θα αναπτύξετε την Θείαν Βούλησιν και όχι την ανθρώπινην θέλησιν. Η θέλησις των συνανθρώπων σας είναι κάτι που αλλάζει, μεταβάλλεται, φθαρεται. Η πραγματική Βούλησις δεν αλλάζει, δεν λιγοστεύει, ακτινοβολεί πάντοτε με την ίδια έντασιν, Θείν ιδιότητα.

Στο μάθημα αυτό θέλω πρωτοχην πριν αρχίσωμεν τα γυμνάσματά μας συγκεκριμένα γυμνάσματα επάνω εις τους Έρωτους Δίσκους.

Τώρα κίρνομεν γυμνάσματα σε ώρισμένα κέντρα επί του διπλού αϊθερικού, όχι τους Έρωτους Δίσκους, σε τρία συγκεκριμένως κέντρα, μόνον το Ηλιακό πλέγμα, την καρδίαν και το έσωτερικόν της κεφαλής. Συμπίπτουν αυτά σ'ένα από τους προαναφερθέντας δίσκους.

Το πρώτο στο Ηλιακό πλέγμα, το δεύτερον στην καρδίαν και το τρίτον εις τους δύο δίσκους που κέντρον έχουν τον ύλικόν έγκέφαλον.

Συνεχίστε τα γυμνάσματά σας μέσον της είδωλοπλαστικής, του Αίσθησιακού και Κινητικού Αϊθέρος μέχρις ήτου αρχίζομεν και συγκεκριμένα γυμνάσματα στους Έρωτους Δίσκους.

Μερικοί, έκδη και άσκηταί είχαν ανακαλύψει ότι, συγκεκριμένως μέσα εις την κοιλίαν, χωρίς να γνωρίζουν τί περί του κινητικού ή Αίσθησιακού Αϊθέρος, τους έδιδε την έκινότητα μιας μορφής ένορμωσεως. Αυτόους τους όνόμαζεν ή Έκκλησία όμφαλλοσκοπούς. Τέτοιους δεν θέλομεν να δημιουργήσωμεν. Έμεις θέλομεν να γνωρίζωμεν Νόμους και να είμεθα Κύριοι κατιστάσεων.

Πέραν του κέντρου της κοιλιάς δεν γνώριζαν οι διαφορετι άσκηταί και δυνάμεις που μπορούσαν να αποκτήσουν ήσαν έλάχιστες. Τρομακτικές για αυτούς, γελοίες για τους έρευνητάς της Άληθείας.

Ο έρευνητής της Άληθείας είναι ό έπιστήμων της ζωής και όχι αυτός που άρκεται με τυχαία μικροφαινόμενα, δεν τα έλέγχει και με αυτά εξυπηρετεί έναν εύτελη έγωισμόν.

Ο έρευνητής της Άληθείας άνέρχεται προς την Θέωσιν, δεν χμηνλώνει τέσ θετες δυνάμεις να εξυπηρετήσουν τον Μολώχ του έγωισμού του, προσέξετε στο σημεϊον αυτό.

Παράλληλα με τα γυμνάσματα, θα πρέπει το μεγάλο υηρίο που άνομιζεται έγωισμός να έκτονωθη και να έκμηδενισθη και την θέσιν του να πάρη ό έρευνητής της Άληθείας με το μεγάλο έκεϊνο γυνωδι σ'αυτό και την άξιοπρέπεια που το συνοδεύει.

"Ζτώμεν καλώς εν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".